

РЕШЕНИЕ

№ 2746

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АНЕТА ИЛЧ. ИЛЧЕВА

при участието на секретаря КРИСТИНА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от АНЕТА ИЛЧ. ИЛЧЕВА Гражданско дело № 20231110139466 по описа за 2023 година

„.....“ АД е предявило срещу „.....“ АД иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 637,84 лева, ведно с направените обичайни разноси за определяне на обезщетението, представляваща разликата между изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка „Автогрижа“ и доброволно възстановената от ответника сума за вреди на МПС „Форд фюжън“, рег. № ....., застрахован при ищеца от застрахователно събитие – ПТП, настъпило на 23.06.2018 г. в гр. София, на бул. „България“ на кръстовището с бул. „Акад. Иван Евстатиев Гешов“ по вина на водача на МПС „Субару“, рег. № ..... със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от 14.07.2023 г. до окончателното заплащане, който удря спирация пред него поради наличие на други спиращи автомобили лек автомобил „Форд фюжън“, както и сумата 199,36 лева, представляваща мораторна лихва за периода 11.07.2020 г. – 11.07.2023 г.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане е настъпило застрахователно събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахованото при него МПС, за което при него е била образувана преписка № ..... Сочи, че ответникът е застраховал гражданската отговорност на увреждащия автомобил, спрямо когото възниква вземане за платеното обезщетение. Общата стойност на ремонта възлязла на сумата 2336,44 лева, която била заплатена на собственика на увредения автомобил, като допълнителни били сторени ликвидационни разноси в размер на 15 лева. Ответникът възстановил 1713,60 лева от претендираната сума.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове само по размер. Не оспорва наличието на застрахователно

правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил МПС „Субару“. Сочи, че е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 1713,60 лева, като счита, че сумата от 2351,44 лева е силно завишена и не отговаря на действителния размер на щетите. Намира, че не всички увредени детайли е следвало да бъдат подменени с нови, като оспорва автомобилът да е бил в гаранция към датата на ПТП. Излага, че са били отремонтирани детайли, неувредени вследствие на ПТП. Оспорва преди ПТП увреденият автомобил да е бил в добро състояние.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК приема за установено следното:

Договорът за застраховка на лек автомобил „Каско“ е вид имуществена застраховка, по силата на който застрахователят поема задължение срещу заплащане на застрахователна премия да заплати на застрахования застрахователно обезщетение при настъпване на определен риск. Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ, застрахователят встъпва в правата на застрахования, произтичащи от непозволено увреждане, с плащане на застрахователното обезщетение. С встъпване на застрахователя в правата на увредения, той има правото да предяви иск срещу причинителя на вредата, а в случаите, когато последният има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ и срещу застрахователя му. Основателността на предявения иск е предпоставена от това по делото да бъде установено, че за застрахователя е възникнало регресно право, а именно сключен между застрахователя и увреденото лице застрахователен договор, действащ към датата на застрахователното събитие, настъпило застрахователно събитие, плащане от страна на застрахователя на застрахователно обезщетение и сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между причинителя на вредата и ответното застрахователно дружество.

По делото не е спорно наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил МПС „Субару“, рег. № ..... сключена с ответника, изплащане от страна на ищеца на застрахователно обезщетение в размер на 2336,44 лева и възстановяване от страна на ответника на сумата от 1713,60 лева, механизмът на процесното ПТП такъв, какъвто е описан от ищеца в исковата молба.

Единствено спорно обстоятелство в настоящото производство е дали сумата от 2336,44 лева представлява действителната стойност на претърпените имуществени вреди.

От събраните по делото доказателства се установява, че щетата, нанесена на автомобила, застрахован при ищеца, е била определена на стойност 2336,44 лева. Същата сума е била заплатена на доверен сервиз на ищеца, осъществил ремонт на автомобила. Ответникът е възстановил на ищеца сума в размер на 1713,60 лева.

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят е встъпил в правата на застрахования, произтичащи от непозволено увреждане, като за удовлетворяване на вземането си има правото да предяви пряк иск против делинквента или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Основателността на предявения иск на застрахователя с правно основание чл. 411 КЗ е поставена в зависимост от това дали

в патримониума на застрахования са възникнали права за обезщетяване на вреди, причинени от непозволено увреждане.

Обемът и съдържанието на суброгационното вземане на застрахователя по имуществената застраховка спрямо прекия причинител на вредите и неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност” са изрично определени от закона - чл. 411 КЗ, който постановява, че застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на увреденото застраховано лице до размера на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му.

Размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка се определя в съответствие с клаузите на конкретния договор за имуществената застраховка и разпоредбите на КЗ, като съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ то трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Застрахователното обезщетение за имуществени вреди на превозни средства, което се дължи от застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” на увредените трети лица, се определя по правилата на чл. 499 КЗ и клаузите на конкретния застрахователен договор. Съгласно чл. 499, ал. 2 КЗ обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинената вреда и се определя в съответствие с приета от КФН наредба за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС. Методиката обаче не дерогира приложението на разпоредбите на КЗ и не ограничава отговорността на застрахователя да плати обезщетение обхващащо действителната стойност на причинената вреда, а представлява указание за изчисляване размера на щетите на МПС в случаите, когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз – арг. чл. 4 от Наредба № 24/2006 г. на КФН. При съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие (чл. 386 КЗ), като ползва заключение на вещо лице, но без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.2006 г. (в този смисъл решение № 52 от 8.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I т. о., решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I т. о., решение № 165 от 24.09.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II т. о./). При частични вреди на МПС, какъвто е настоящият случай, размерът на вредите е равен на разходите за части и труд, които следва да се извършат за отстраняване на тези вреди. С тези разходи се намалява имуществото на застрахования собственик на автомобила, а тяхното извършване е в пряка причинна връзка с настъпилото застрахователно събитие. Размерът на тези разходи не следва да се намалява с коефициент за овехтяване, тъй като по този начин би се достигнало до несъответствие на размера на обезщетението и размера на вредата. Единственото ограничение на размера на обезщетението, което законът предвижда е, че обезщетението не може да надвиши действителната стойност на увреденото имущество.

За определяне на тази стойност по делото е прието заключение на съдебно-

автотехническа експертиза, което е посочило, че от техническа гледна точка и от приложените по делото доказателства може да се направи извод, че причината за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на лек автомобил „Субару Легаси“, с рег. № ..... който при спиране не спазва дистанция с предно движещ се лек автомобил „Форд Фюжън“ с рег. № ..... и реализира ПТП със същия. От така представения механизъм на ПТП сравнението на щетите в описа на застрахователя и отразените в Двустранен констативен протокол протокола за ПТП видими увреждания се налага извода, че щетите по лек автомобил „Форд Фюжън“ се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 23.06.2018 г. произшествие в гр. София. След анализ на представените по делото доказателства се налага извода, че всички описани операции в процесната калкулация - ремонт е било необходимо да бъдат извършени с оглед отстраняване на уврежданията по процесното МПС. Стойността необходима за възстановяване на лек „Форд Фюжън“, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 2785,04 лева. Стойността на увредените детайли по лек автомобил „Форд Фюжън“, изчислена на база цени за алтернативни части към датата на ПТП, е 1226,06 лева.

В съдебно заседание вещото лице посочва, че процесното МПС е със срок на експлоатация над 8 г. и не е било в гаранция, като са вложени само алтернативни части при ремонта.

За извършения ремонт за поправяне на причинени вреди на застрахования автомобил в резултат на застрахователното събитие в специализиран сервиз съдът намира, че меродавна е определената от вещото лице сума в размер на 2785,04 лева, ведно с ликвидационните разноски, тъй като това е средна пазарна стойност, която следва да се определи и като действителна такава. Сума в такъв размер е следвало да бъде заплатена от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на прекия причинител при предявената регресна претенция срещу него. Видно е, че застрахователят по имуществената застраховка дори е определил обезщетението в по-малък от дължимия размер. От тази сума следва да бъде приспадната погасената преди завеждане на делото сума от 1713,60 лева. Остатъкът от тази сума 1071,44 лева е дължим на ищцовото дружество, поради което предявеният иск се явява основателен за пълния предявен размер от 637,84 лева.

По претенцията за обезщетение за забава в размер на законната лихва следва да се има предвид следното: Съгласно чл. 409 КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава върху дължимото застрахователно обезщетение след изтичане срока по чл. 405 КЗ. Според чл. 405, ал. 1 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да е по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1 - 3 или 5 КЗ. Съгласно чл. 108, ал. 1 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106. В т. 3 от раздел 2 на Приложение 1 е посочено, че се обезщетява всяка вреда или загуба, нанесена на сухопътни моторни превозни средства. Така съдът намира, че обезщетение за

забава в размер на законната лихва следва да се дължи от 05.09.2018 г. - 15 дни след получаване на поканата за заплащане на застрахователно обезщетение от ответника – 20.08.2018 г. или за целия претендиран период 11.07.2020 г. – 11.07.2023 г. и в целия претендиран размер от 199,36 лева, поради което и искът с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи изцяло.

При този изход на спора право на разноски има ищецът на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, който претендира следните разноски: 100 лева – държавна такса, 300 лева – депозит за експертиза и юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя в размер на 50 лева.

Воден от горното, Софийски районен съд, 82 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „.....“ АД, ЕИК .. да заплати на „.....“ АД, ЕИК ....., сумата от 637,84 лева, ведно с направените обичайни разноски за определяне на обезщетението, представляваща разликата между изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка „Автогрижа“ и доброволно възстановената от ответника сума за вреди на МПС „Форд фюжън“, рег. № ....., застрахован при ищеца от застрахователно събитие – ПТП, настъпило на 23.06.2018 г. в гр. София, на бул. „България“ на кръстовището с бул. „Акад. Иван Евстатиев Гешов“ по вина на водача на МПС „Субару“, рег. № ..... със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от 14.07.2023 г. до окончателното заплащане, който удря спирация пред него поради наличие на други спиращи автомобили лек автомобил „Форд фюжън“, както и сумата 199,36 лева, представляваща мораторна лихва за периода 11.07.2020 г. – 11.07.2023 г.

ОСЪЖДА „.....“ АД, ЕИК .. да заплати на „.....“ АД, ЕИК ....., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 450 лева – разноски за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____